

KINDEREN
VAN MOEDER
AARDE

THEA BECKMAN

KINDEREN
VAN MOEDER
AARDE

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Eenendertigste druk, 2026
© 1985, 2006 Thea Beckman
Omslagillustratie: Martijn van der Linden
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 1987, 2007
ISBN 978 90 4771 877 2 | NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

INHOUD

De grote ramp 7

DEEL I De Thulenen 15

- 1 De verdwijning 17
- 2 Moeder en zoon 34
- 3 Afscheid 47
- 4 Tocht door het binnenland 57
- 5 Schokkende onthulling 65
- 6 Thura 81

DEEL II De Badeners 105

- 7 De eerste expeditie 107
- 8 De vreemdelingen 120
- 9 Minachting en wantrouwen 144
- 10 De eerste conflicten 171
- 11 Christian slaat op hol 198
- 12 Verleidingskunsten 213
- 13 Hoog bezoek voor de badenfelder 227
- 14 Een onmogelijke liefde 240

DEEL III De ontdekkingstocht 249

- 15 De ontvoering 250
- 16 Romance in Gothab 290
- 17 Moord in de wildernis 299
- 18 Vader en zoon 318
- 19 De samenzwering 336

DEEL IV De strijd om de Badenfelders 353

- 20 De deserteurs 355
- 21 Het vertrek 372
- 22 Het ultimatum 381
- 23 Storm 401
- 24 Amok 422
- 25 Patstelling 431
- 26 Schipbreuk 444

DEEL V Vechten voor de liefde 453

- 27 De opstandigen 455

DE GROTE RAMP

Het moest er een keer van komen: de Derde Wereldoorlog.

Langer dan een halve eeuw waren machthebbers en militairen bezig geweest de bevolking voor te liegen over de gevolgen van een kernoorlog. Het zou allemaal wel meevallen. Een paar miljoen doden, ja, dat was onvermijdelijk. Een ontzaglijke verwoesting, ja zeker! Maar ook dat was te overzien. De mensheid had al twee grote wereldoorlogen achter de rug in de twintigste eeuw; ook toen hadden zwartkijkers het einde van de beschaving voorspeld en wat was het geworden? Miljoenen slachtoffers, Europa in puin, maar onmiddellijk daarna begonnen de overlevenden aan de opbouw en gouden tijden van welvaart braken aan. Zo zou het ongetwijfeld ook na de Dérde Wereldoorlog gaan. Zodra die voorbij was zouden de machthebbers en bestuurders met hun gezinnen en geheime dossiers uit de bomvrije schuilkelders komen opduiken, de teugels in handen nemen en de meesters van de nieuwe Gouden Tijden worden. Wie dan de macht bezat, zat op fluweel. De doden zouden plechtig, met bloemkransen, eregraven en toespraken herdacht worden en de wereld kon met frisse moed beginnen aan de wederopbouw. Nog mooier, grootser, hoger zouden de verwoeste steden uit de as herrijzen. En alle problemen wat betreft krotopruijing en overbevolking zouden meteen zijn opgelost.

Nee, de mannen (het waren uiteraard mannen) met de vingers bij de rode knoppen en purperen telefoons waren niet bang. Op het moment dat het grote conflict zou uitbreken zouden zij veilig onder de grond zitten. Wie boven de grond moest blijven zou het misschien een paar weken moeilijk krijgen en misschien doodgaan, maar een wereldbevolking van vele miljarden mensen werd niet

zomaar uitgeroeid. Er zouden genoeg overlevenden zijn om opnieuw te beginnen en de opgedoken machthebbers toe te juichen wanneer die in kogelvrije wagens voorbij kwamen rijden...

Het liep anders af.

Nooit eerder had de mensheid met een echte kernoorlog te maken gehad, en niemand had een werkelijk idee van de gevolgen. De doemdenkers en zwartkijkers hadden gezegd: de aarde zal woest en leeg overblijven, *niets* zal het overleven. De optimisten – zie hierboven – rekenden op een echte overwinning en een mooi nieuw begin. En allemaal kregen ze ongelijk.

Aanvankelijk liet de kernoorlog zich niet zo ernstig aanzien. Een paar kleinere naties die met elkaar slaags raakten en van wie niemand wist dat ze over enkele A-bommen beschikten, verloren op een bepaald moment hun zelfbeheersing en verwoestten elkaars hoofdstad en olie-installaties. Drie weken lang balanceerden de grootmachten Rusland en Verenigde Staten op de rand van de waanzin. Waren het werkelijk de regeringsleiders van die kleine staten geweest die het bevel hadden gegeven of zaten de hoge heren van het Kremlin (of, zoals de tegenpartij beweerde: van Washington) erachter? Het wantrouwen groeide en groeide en daarmee de angst voor elkaars vernietigingsmogelijkheden. Wie zou het eerst het wantrouwen tot paniek laten worden en gaan handelen? In alle grote steden van de wereld werden massale demonstraties gehouden, alle gewone mensen die geen toegang tot de schuilkelders hadden, eisten ontwapening. Stakingen, oproer, rellen en nog meer demonstraties legden het dagelijks leven lam. En op een dag begon het, van twee kanten tegelijk. De mensen doken weg, onder tafels en in kasten. De generaals, kolonels, hoge ambtenaren en regeringsfunctionarissen, doken samen met hun presidenten, koningshuizen en ministers onder de grond en gaven bevelen. De oorlogshysterie, zo lang onderdrukt, tegelijk zo lang opgezweept, was eensklaps werkelijkheid geworden.

De eerste dag stierven ongeveer twee miljard mensen, in onvoorstelbare vuurstromen, in tot gloeiovens geworden steden, in brandende bossen en instortende gebouwen. De tweede dag was even erg, de derde dag... De derde dag ontploften nog altijd H-bommen, neutronenbommen, A-bommen die automatisch werden gelanceerd en automatisch of computergestuurd hun doel zochten. Vernielde ruimtesatellieten vielen op de aarde, brandend, gloeiend. Uit verwoeste chemische fabrieken ontsnapten in reserve gehouden bacillen en vergiffen. De diep in de rotsen uitgehakte schuilkelders schudden en kraakten, maar ze hielden het. Van wat er boven de grond gebeurde, hadden de bevelhebbers nog nauwelijks enige notie. Het moest daar een hel zijn, maar wat voor hel?

Na drie dagen kernoorlog leefde nog bijna de helft van de wereldbevolking – of had tenminste een kans te overleven, want het aantal stervenden, zwaargewonden en zieken was niet meer te tellen. Steden, militaire bases, industriecomplexen, vliegvelden en supermarkten waren van de aardbodem verdwenen. Maar nu was toch alles gelanceerd, verschoten en ontploft wat maar in voorraad had gelegen, en de oorlog was afgelopen. Wie er gewonnen had wist niemand en het kon ook niemand meer iets schelen.

Maar met één aspect hadden de geleerden geen rekening gehouden: met de reactie van Moeder Aarde. Want op die derde dag begon het pas goed...

Een twintig megaton H-bom, computergestuurd en erop berekend met zijn infraroodzoeker een militaire basis in Alaska te vinden, was neergekomen en ontploft in een van de grootste werkende vulkanen in dat gebied: de Katmaikrater. De explosie blies niet alleen de berg op maar verwoestte een gebied van ruim vierduizend vierkante kilometer en scheurde het zuidelijke gedeelte van Alaska los, waarna het in de zee verdween. De vloedgolf die daarvan het gevolg was vernietigde het grootste gedeelte van Brits Columbia (in West-Canada) en het Djoekdjes-schiereiland van Siberië. Maar daar bleef het niet bij. De schokgolf plantte zich naar binnen toe voort,

bracht de magmamantel onder de aardschollen in beweging en veroorzaakte een ontzaglijke beroering onder de vaste aardkorst. Hetzelfde gebeurde vrijwel gelijktijdig met een vijftien megaton bom die, door eenzelfde infraroodmechanisme geleid, terecht kwam in de krater van de Foudsj-San bij Tokio/ Yokohama. Deze bom scheurde het Japanse eiland Honshu in tweeën, veroorzaakte geweldige uitbarstingen van andere grote vulkanen op de bergrug en liet geen steen op de andere. Japan uitgeschakeld. Maar ook hier plantte de schokgolf zich naar binnen toe voort.

Misschien kwamen nog meer kernbommen terecht in werkzame vulkanen of in breukgebieden waar de aardkorst dun was. Hoe het ook zij, de natuurkrachten die door deze schokken ontketend werden, hadden onvoorstelbare gevolgen. Niemand van de nog levenden begreep waar die enorme vloedgolven, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen en alles verwoestende tornado's vandaan kwamen. Weinig mensen kregen ook de tijd erover na te denken. Moeder Aarde had Haar evenwicht verloren. Ze kantelde.

De kettingreactie in de magmamantel waardoor de aardas zich met een ruk verplaatste ging gepaard met een opeenstapeling van natuurrampen zoals de mensheid nooit eerder had gekend. Alle nog bestaande stuwdammen bezweken, en vloedgolven van honderden meters hoog sloegen over de kusten en spoelden alles weg wat nog leefde of overeind stond. Californië verdween voor een groot gedeelte in zee, schiereilanden werden losgescheurd van het vasteland, kolossale rotsmassa's blokkeerden de dalen, laaggelegen gebieden werden overstroomd en veranderden in zoutmoerassen. Continenten scheurden op breuklijnen, meren liepen leeg. Atoomvrije schuilkelders werden door aardbevingen in elkaar gedrukt als spanen doosjes, kwamen onder water te staan of werden voor eeuwig bedolven onder steenlawines. Sneeuwstormen, hagelstormen, verwoestende onweren, orkanen waarvan de kracht niet meer te meten bleek, zeebevingen, aardschokken en in hun loop gewijzigde rivieren, losgescheurde gletsjers en asregens vernietigden wie er

na de driedaagse oorlog nog meende tot de overlevenden te behoren.

De hele atmosfeer was verzadigd van stof, dat tot kilometers hoog was opgestuwd. Die stoflaag verhinderde het zonlicht door te dringen tot de aarde, zodat er de eerste jaren na de Ramp een kleine ijstijd ontstond. De kou maakte weer veel slachtoffers...

Maar de mensheid is taai. Nog altijd waren er overlevenden. In veraf gelegen landelijke gebieden, in beschutte dalen, in Canada, op Groenland, in Centraal-Europa leefden nog mensen: bang, koud, hongerig en wanhopig. Het duurde jaren voordat het tot hen doordrong dat er op aarde iets fundamenteels was veranderd. De polen hadden zich verplaatst, evenals de evenaar.

In het steeds kouder wordende Rusland trokken troepen zwerfende boeren langs verwoeste spoorlijnen of probeerden een schaame oogst aan de verschroeide bodem te ontworstelen. Hier, daar, overal waren nog groepjes mensen die probeerden in leven te blijven, zich voort te planten en een nieuw bestaan op te bouwen met primitieve middelen. Niemand kon elektriciteit gebruiken; de centrales waren verwoest en brandstof was er niet. De meeste technici, ingenieurs en geleerden waren dood. Benzine of dieselolie was er evenmin; overal tussen de puinhopen stonden overbodige vervoermiddelen te roesten. Voorlopig had de techniek afgedaan.

Nadat het stof was gedaald – en dat duurde jaren – en de zon weer doorbrak werd het wonder van de gekantelde aarde pas goed zichtbaar. De voormalige polen begonnen te smelten, terwijl zich op andere plaatsen nieuwe koudegebieden gingen vormen: de noordpool kwam ter hoogte van het voormalige Japan te liggen, waardoor ook China bevroor, de nieuwe zuidpool vormde zich in Zuid-Amerika. De nieuwe evenaar liep langs het zuiden van Australië, door West-Afrika en door het zuiden van wat eens de Verenigde Staten van Noord-Amerika waren geweest.

En Groenland kreeg een heerlijk klimaat...

Miljoenen jaren lang was Groenland, het grootste eiland van de

wereld, bedolven geweest onder een kilometers dikke ijskap. Maar nadat de aarde was gekanteld, en de korte ijstijd voorbij was, voltrok zich aan Groenland het grote wonder. De ijskap begon te smelten. Dat ging vrij snel omdat het op het eiland jaar na jaar warmer en behaaglijker werd. Reusachtige gletsjers gleden schurend met steeds toenemende snelheid de oceaan in, kalfden af tot ijsbergen die naar het zuiden dreven en smolten weg – omdat de evenaar in dat deel van de wereld zoveel hoger was komen te liggen. De hoge bergrug die midden over Groenland liep kwam te voorschijn. Eerst de toppen, later de hellingen en dalen. Het smeltende ijs liet gruis, stenen en vruchtbare aarde achter. Nieuw gevormde rivieren sneden hun bedding in door de gletsjers nagelaten U-vormige dalen, of vulden dalkommen met helder water. De Groenlanders die de opeenvolgende rampen hadden weten te overleven vormden een volk, bestaande uit een mengeling van Inuït (eskimo's), Denen, Amerikanen en Indianen. Een klein volk was het maar; Groenland had tijdens de Grote Ramp slechts een bevolking van ongeveer vijftigduizend zielen en veel mensen daarvan waren omgekomen. Maar enkele duizenden overleefden het en vormden de kern voor een nieuw volk. Aanvankelijk werden nog veel zieke en mismaakte kinderen geboren met weinig levenskansen, maar de Groenlanders, gewend aan barre omstandigheden, slaagden er toch in de gruwelen van de kleine ijstijd, de hongersnood en het ontbreken van comfort te doorstaan. En naarmate het klimaat op hun eiland milder werd en de kinderen gezonder, gloorde er weer hoop voor hen. Ze gaven hun eiland een nieuwe naam: Thule, en hun afkomst was nog altijd af te lezen van hun gezichten. Veel Thulenen hadden donkere, wat smalle ogen, een gedrongen bouw, korte benen en brede schouders. Anderen, met meer Deens of Amerikaans bloed in de aderen, waren langer, hadden een lichtere huid, grijze of blauwe ogen en een hoog voorhoofd. Vooral de vrouwen vielen op: slank, met lange golvende haren en een fijn beendergestel.

In dit Thule, in dit nieuwe land, te voorschijn gekomen na een ramp die het grootste deel van de aarde verwoestte en die bijna het einde van de wereldbevolking had betekend, speelt dit verhaal.

En het begint met de Konega van Thule: Armina-Dottir, en met haar enige zoon: Christian.